

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

ז' סיון תשפ"ו 1338
פרשת נשא

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
18:58	19:14	19:10	19:07
ניסה			
20:15	20:17	20:18	20:15
יצאה			
20:46	20:49	20:49	20:47
רבנו תם			

הילולא דצדיקיא

ז' סיון
 רבי ישראל בעל שם טוב

ח' סיון
 רבי משה חיים מבבל

ט' סיון
 רבי יעקב חיים סופר
 מח"ס 'כף החיים'

י' סיון
 רבי עזרא הררי-רפול

יא' סיון
 רבי יצחק יעקב ווייס, ראב"ד י-ם

יב' סיון
 רבי דוד פרדו

יג' סיון
 רבי יעקב מוצפי

משניר לדוד

חומרת עוון לשון הרע

"צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש" (במדבר ה, ב)

שלשה מחנות היו קיימים במדבר; מחנה שכניה, לוייה, וישראל - ובתוכם היה המשכן. וכפי שמבאר רש"י הקדוש, שבתוך הקלעים שכן מחנה השכינה וסביב מחנה השכינה שכן מחנה לוייה, וסביב מחנה לוייה עד סוף חניית הדגלים בארבעת הרוחות שכן מחנה ישראל.

הקב"ה פונה אל משה ומצווה אותו על הצורך לשמור על קדושת המחנה, ולפיכך כל צרוע או זב או טמא לנפש צריך להיות מורחק מן המחנה בכדי לא לפגום בקדושת המחנה. והנה ישנו דרגות טומאה שונות אשר על פי חומרתן מורחק האדם מן המחנה, וככל שחומרת הטומאה גבוהה יותר, כך האדם צריך להיות מורחק מיותר מחנות.

ומבאר רש"י הקדוש שהצרוע שטומאתו חמורה עד מאוד משתלח מחוץ לג' המחנות, ועליו לשבת בדד מחוץ להן כפי הנאמר (ויקרא יג, מז) "בדד ישב מחוץ למחנה מושבו". לעומתו הזב מותר לו לשחות במחנה ישראל, אך הוא משולח ממחנה שכניה ומחנה לוייה, וטמא נפש שדרגת טומאתו פחותה מהכל משולח רק ממחנה שכניה, אך מותר לו להימצא במחנה לוייה ובמחנה ישראל.

והמעייין באלו הפסוקים מוגיע לידי תמיהה עצומה, מנין היו במדבר מצורעים הרי זה היה בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים וכבר קיבלו את התורה הקדושה אשר בזמן נתינתה נתרפאו כל החולים. ומשום כך קשה עד מאוד מהיכן באו מצורעים בקרב עם ישראל לאחר מתן תורה, שבו כל העם כולו נתרפא ולא היו בקרב חולים כלל!?

והז"ל (במד"ג יג, ח) מבארים זאת שבחטא העגל חזרו המומים והחוליים שהתרפאו במתן תורה. ונראה להוסיף ביאור בדרך אחרת, שהמצורעים שהיו בקרב העם היו חולים במחלתם הקשה של הצרעת בשל חטא לשון הרע שדבק בהם, חטא אשר לצערנו שכיח עד מאוד בקרב הציבור, על כן למרות שכל העם כולו נתרפא במתן תורה, כבר הספיקו קבוצה מן העם לחלות בחזרה במחלת הצרעת כיון שאחזו בידיהם חטא לשון הרע שחומרתו רבה עד מאוד.

וראה לחומרת עוון לשון הרע ניתן להביא ממרים הנביאה, שלמרות שדיברה דיבור מועט על אחיה משה וכל כוונתה היתה לטובה, אף על פי כן לקתה בצרעת ונאלצה לשבת בדד מחוץ למחנה.

ומצינו בכתובים (במדבר יב, א וברש"י שם) שמרים באה אל אהרן אחיה והקשתה לפניו מדוע משה גרש את אשתו צפורה המכונה 'כושית', שהיתה נאה במראה ונאה במועשית. ואם תאמר שמפני כבוד השכינה פרש מאשתו, הרי ש"גם בנו דיבר" (במדבר יב, ב) ולמרות כן נשארנו בקשרי נישואינו ולא חיפשנו להתגרש.

והנה כוונת דבריה של מרים היו לטובת צפורה גיסתה ולטובת כלל עם ישראל, שכידוע מלך ונשיא בעם משמשים דוגמא בעבור כל העם כולו, ובדרך שילכו ילך כל העם אחריהם. לפיכך חששה מרים שאם משה רבנו יעמוד בגירושיו מצפורה אשתו, אזי כל העם יראה בכך סמל ודוגמא שכך ראוי לנהוג ומיד ימהרו כולם לגרש את נשותיהם, או לכל הפחות יקבלו פתח והיתר לעשות מעשה זה. ובהיות שידעה מרים שאין זו דרכה של תורה לגרש את הנשים (עי' גיטין ז, ב), אלא אדרבה, הקב"ה חפץ בשלום בית בין האדם לאשתו, לפיכך פנתה אל אהרן אחיה שהיה אוהב שלום ורודף שלום, והקשתה לפניו מדוע משה עושה כן, מתוך חשש שהעם יקח ממנו דוגמא ויעשה כמעשהו זה.

ולכאורה בדבריה של מרים היה קיים צדק רב, ומתוך שדאגה לציבור כולו דיברה דברים אלו, ומצינו שלמרות שכוונתה היתה לטובה - לבסוף באה על עונשה, וזאת משום שמן השמים הקפידו עליה על כך שלא פנתה אל משה ודיברה עימו באופן אישי, אלא שיתפה ועירבה את אהרן במחשבותיה. ואם אכן דאגת הציבור עמדה בראש מעייניה של מרים, היה עליה לפנות אל משה ולהוכיחו ביחידות על מעשהו ועל תוצאותיו העלולות להתפרש לרעה בקרב בני ישראל, וזוהו שמרים פנתה אל אחיה אהרן ולא אל משה, היא גרמה להקפדה גדולה מן השמים, ומשום כך לקתה בצרעת.

ומעניין זה אנו למדים שאפילו שהדברים הם דברי אמת, מכל מקום אם יש בהם גנאי אסור לומר אותם, ואין זה משנה כלל אם הם נכונים או לא. והנה יש לתת את הדעת על כך שדברי גנאי אף על פי שהם אמת הם בגדר לשון הרע, ואילו דברי גנאי שאין בינם ובין המציאות ולו מעט - חמורים מעוון לשון הרע, ונכללים בגדר חטא הוצאת שם רע שעונו גדול פי כמה וכמה. ואם מרים שנתכוונה לטובה ודבריה היו דברי אמת - נענשה במלוא חומרת הדין, לקתה בצרעת והיתה צריכה לשבת בדד שבעה ימים מחוץ למחנה, קל וחומר שהדובר דברי גנאי שאין בהם אמת ואין בהם כל תועלת, עונו גדול וחמור פי כמה וכמה.

כמו כן אם יש לו לאדם דברי תוכחה כלפי חברו, עליו לגשת ישירות לבעל העניין ולא לדבר מאחרי גבו, על מנת שלא להיכשל בחטא לשון הרע. וכל כך קשה וחמור עוון זה, עד שהורונו חז"ל (ב"ב קסד, ב) שלא להרבות בדברי שבח על אדם מסוים, שמא מתוך שבחו יבוא לידי גנותו. וכמו כן יש להיזהר שלא לשבח אדם פלוני בפני שונאו, שמתוך ששונא אותו ימהר להשחיר פניו ולדבר בגנותו, וכך יצא שהמדבר בשבחו יכשל לבסוף בשמיעת דברי לשון הרע.

ולאחר הקמת המשכן מיהר הקב"ה לצוות את משה להרחיק את כל המצורעים שלקו בעבור עוון לשון הרע, היות והיה בזה לקח ולימוד מוסר לכלל ישראל שהשכינה אינה יכולה לשאת ולסבול בקרבה אנשים מחרחרי ריב ודוברי לשון הרע. ובכדי שהמחנה יהיה קדוש ושכינתו של הקב"ה תוכל לשכון באוהל מועד, על המחנה כולו להיות נקי מעוון חמור זה אשר אינו יכול לדור בכפיפה אחת עם השכינה והקדושה.

וחשבתי שמשום כך פרשה זו נקראת בשם 'נשא', ומשמע שהמילה נשא היא מלשון 'שנאה' שעל האדם להיות שונא בתכלית כל דבר שיכול לחבל ולהפריע לו בעבודת ה' ובין אדם לחברו, כאשר בכלל זה נמצא חטא לשון הרע אשר מרחיק את האדם מחבריו ומה' אלוקיו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

וישם לך שלום

"ישא ה' פניו אליך וישם לך שלום" (במדבר ו, כו)

הקב"ה ניגלה אל משה רבנו ואומר לו לדבר אל אהרן ואל בניו ולומר להם - זוהי הברכה שעליכם לברך את עם ישראל. והדגיש הכתוב ואמר (במדבר ו, כג) "כה תברכו את בני ישראל אמור להם". מבארים המפרשים (רש"י שם) שביאור המילה 'אמור' היא, שעל אהרן ובניו להקפיד שלא לברך את בני ישראל מתוך חפזון ובכדי לצאת ידי חובה, אלא צריכים הם לברכם בכוונה ובלב שלם, שלא תהא ברכה זו מן הפה ולחץ, אלא ברכה הפורצת מעומק הלב פנימה.

מצינו בתורה הקדושה (עי' במד"ר יא, ה) שבני אהרן ברכו את בני ישראל בברכה זאת ברכות רבות - שהקב"ה יברך את נכסיהם וישמור עליהם מפני הליסטים והשודדים, שמצינו אנשים המעניקים מתנה לחבריהם, אך מתנתם אינה שלימה היות והליסטים באו וגנבו את המתנה אותה נתנו לחברם, והנה הקב"ה הוא הנותן והוא השומר ומשום כך מתנתו שלמה ומתקיימת אצל האדם. וכן ברכו אותם שהקב"ה יאיר פניו אליהם ויראה להם פנים שוחקות ואף ייתן להם חן, ובשעת כעס הקב"ה יכבש את כעסו ולא ימהר להענישם. ומוסיפים חכמים (עי' עוקצין ג, יב ועי' במד"ר יא, ז) שהברכה הגדולה והיפה ביותר שאותה העניק הקב"ה לבניו היא השלום, שהרי השלום הוא אחד מן היסודות עליו עומד העולם, ואף הקב"ה שמו שלום וחותרו שלום.

כן מצינו שלא ניתנה תורה לישראל עד שהיו מצויים באחדות ובאהבה ביניהם, כדכתיב (שמות יט, ב) "ויחן שם ישראל נגד ההר" ויחן' כתיב, בלשון יחיד, ללמדך שחננו כנגד ההר כאיש אחד בלב אחד (מכילתא בחדש א), מתוך תחושת אחדות וערבות הדדית. ומשום חשיבותה של ברכה זו, אף משחרב הבית הכהנים ממשיכים לברך בברכה זו את עם ישראל מידי יום ביזמו בברכת כהנים (עי' ילקו"ש דברים תתעט וש"ע או"ח קכה, מד), מתוך תפילה ובקשה שהקב"ה ימשיך לפרוס את שלומו עלינו. כמו כן מנהג בישראל הוא לברך את בני הבית בשבת בברכה זו (עי' יוסף אומץ עט), דבר המלמדנו על חשיבותה של זו הברכה שעיקרה שלום.

נצור לשונך

מתענג על הטלת הדופי בחוטא?

לאחר שהתברר לנו לחלוטין: (א) שדברי הגנאי אמיתיים הם. (ב) שלחוטא לא הייתה הצדקה למעשיו. (ג) שהתוכחה אינה משפיעה עליו. (ד) הדברים ייאמרו בצורה מדויקת - חייב להתקיים עוד תנאי אחד לפני סיפור הדברים: והוא שהמספר חייב להיות בטוח שכונתו היחידה היא אך ורק לתועלת. אם הוא יודע שבעמקי לבו הוא מתענג על הטלת הדופי בחוטא, אסור לו לדבר, למרות שאין כל דרך אחרת להשגת המטרה הרצויה.

פניו הפרשה

פנינים קצרים על פרשת השבוע

טעם אישי - לא חיקוי מקורי

"נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום" (במדבר ז, יא)

מה ראתה התורה לחזור ולכפול את קרבנותיו של כל נשיא מישראל, בעוד שהרי כל הנשיאים הביאו קרבנות זהים והיה די להזכיר את הראשון ולסיים בנוסח 'כן עשו כל הנשיאים'?

נראה, כך כותב רבי פינחס בן זכריה הכהן מג'ארי זצ"ל מרבני צנעא בספר 'אור תורה' שהאריכה התורה בסיפור קרבנות הנשיאים על אף שהיו זהים, משום שכל נשיא הביא את קרבנותיו מתוך רצון אישי ועל פי טעמו הוא, ולא מחמת שראה את חבירו שמקריב את אותם הקרבנות, לכן רצתה התורה לחלוק כבוד לכל נשיא בפני עצמו כמו שנאמר "כי מכבדי אכבד" (ש"א ב, ל) ואילו היה כותב רק נשיא אחד ומסיים 'כן הביאו שאר הנשיאים', היה בזה מיעוט בכבודם של שאר הנשיאים, שהיה נשמע כאילו עשו זאת מתוך חיקוי לנשיא שלפניהם.

ומכאן, עלינו לקחת מוסר עד כמה יש להיזהר בכבוד חברינו, שהרי כמה גופי תורה והלכות חשובות מסתפקת התורה בשינוי ותוספת של אותיות ומילים בודדות, ואילו בחשש פגיעה בכבוד הזולת, אף הקטן ביותר, התורה מאריכה מאד לכבדם. והטעם כדי ללמדנו כמה עלינו להיזהר בכבוד חברינו.

מטרת הווידוי היא הביצוע

"והתוודו את חטאתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו" (במדבר ה, ז)

לכאורה תמוה הדבר, שהכתוב פותח כאן בלשון רבים "והתוודו", ואחר כך מדבר בלשון יחיד "והשיב", ונתן?"

משיב על כך הצדיק רבי מרדכי מנישכ"ז זצ"ל, בדרך החידוד:

למרבה הצער, קיים לעתים בקרב הבריות מרחק גדול בין ההבטחה למעשה. ולכן עינינו רואות, שמרובים האנשים המכים על חטא ומתוודים בפיהם על חטאיהם ועוונות שנכשלו בהם. אולם כאשר אלה מגיעים לקיום החובה של השבת גולה לזולת וכיוצא בכך מתברר במקרים רבים, שהווידוי בפה אינו מביא לכלל מעשה בידיים.

מציאות עגומה זו ביחסים שבין אדם לחברו באה לידי ביטוי בלשון המשתנית בכתוב שלפנינו: "והתוודו" מקוים על ידי הרבים, אבל "והשיב" או ה"ונתן", מקוים רק על ידי מעטים, יחיד פה ויחיד שם...

ברכה מתוך השתתפות אישית בצער

"כה תברכו את בני ישראל אמר להם" (במדבר ו, כג)

כבר דקדקו רבים מהמפרשים מהו הלשון "אמור להם".

בספר 'אגרא דכלה' פירש זאת על פי הידוע מתלמידי הבעש"ט הק' מה שקיבלו מרובם הקדוש, שאדם המתפלל בעדו או בעד חבירו לצורך איזה דבר, כגון: בני, חיי או מזוני וכדומה, "אזי ישם מגמת תפילתו לצורך גבוה, כי אם יש ח"ו איזה חסרון לאיש הישראלי, אזי בוודאי יש כביכול איזה פגם בשכינה הקדושה, כמו שמובא בגמרא (סנהדרין מו, א) 'אמר רבי מאיר, בשעה שאדם מצטער שכינה מה אומרת, קלני מראשי קלני מזרועי'. על כן ישם מגמת בקשתו להשלים חסרון השכינה, וממילא יתוקן הכל וכו', ואם לא כן, אם משים מגמתו רק בחסרון הגשמי, אינו בטוח כל כך שתקובל תפלתו. רק בחסדי הבורא ית'ש אשר לא בזה ולא שקץ ענות עני, ואין כאן מקומו". והנה כאן, בברכה המשולשת, שציווה השי"ת אל הכהנים לברך את ישראל, אזי "הוא הגוזר, לחיבת הבנים אמר, אין מן הצורך להתאמץ דוקא בכוונה הנ"ל, רק 'אמור להם יברכך'" - להם לצרכם, פשוטו כמשמעו.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

ומה האופציה? חמשה סלעים לכהן

בסדר הפדיון, תקנו חכמינו ז"ל שהכהן שואל את האבא בלשון זה "במאי בעית טפי ליתן לי בנך בכורך שהוא פטר רחם לאמו, או בעית לפדותו בעד חמש סלעים כדמחייבת מדאורייתא".

וכמובן שאבי הבן משיב שהוא חפץ לפדות את בנו בחמישה סלעים.

אם נדייק, נראה שלשון זה מורה כאילו שאם יסרב האב לפדות יהיה הבן שייך לכהן, ויתרה מזו כתב הגאון יעב"ץ בסידורו 'בית יעקב', שכאשר גדול פודה את עצמו אומר "אני בכור פטר רחם והנני שלך", והכהן משיבו "אתה רוצה להיות שלי או לתת לי חמש סלעים שאתה חייב לי בפדיון", ואומר "אני רוצה לפדות את עצמי והא לך", ומברך על פדיון הבכור.

מה שאומר הכהן לאבא במה אתה רוצה בנך או בכסף, הרי לפי האמור יש מצווה וחיוב לפדות בחמישה סלעים וא"א לתת את הבן במקום כסף.

בספר 'חוט השני' לבעל החוות יאיר כתב שאין הכוונה לתת לאבא את הברייה אם לפדות או לתת את הבן, רק כדי לחבב עליו את המצווה וכדי שיתן את הכסף ברצון ולא מתוך הכרח שאז לא יצא ידי פדיון, לכן אומרים לו מה אתה מעדיף, שהרי כשהכהן השי"ת את בכורי מצרים הקדיש את הבכורות, ואם ירצה האב שלא לפדות את בנו - נשאר ברשות השי"ת, ויש לחוש שיחזור השי"ת ויקחנו ח"ו. ואם רוצה את בנו בכורו כשאר בניו טוב לו לפדותו ויהיה שלו כשאר בניו.

רעיון זה מובא ב'שערי תשובה בשם 'תשובת הגאונים', שהכהן סומך שתי ידיו על ראשו ואומר לאביו 'איזה חביב עליך יותר בנך או חמש סלעים הללו', והאב אומר 'בני חביב עלי ואני פודה אותך', ופודהו שתי פעמים שנאמר אך "פדה תפדה" וכתוב "ופדיוו מבן חודש תפדה" - שתי פדויים; אחד מהקדוש ברוך הוא ואחד ממלאך המוות. ונוטל הכהן את הכסף ומוליכו בידו אצל ראש הבן, ואומר חמש סלעים אלו פדיון בנו של פלוני זה, זה פדיון תחת זה, זה חלופי זה, יצא זה לכהן ויכנס הבן לחיים וליראת שמים, ומברכו ואומר 'אל יתן למוט רגלך וגו' עד סוף המזמור.

הערה מיוחדת כותב רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א, שראוי הוא, שכאשר הבן שואל למה עושים פדיון מצווה מן התורה לפרש לו, כמו שנאמר "והיה כי ישאלך בנך לאמר מה זאת, ואמרת אליו וגו' ויהרג ה' כל בכור בארץ מצרים וכו' על כן וכו' כל בכור בני אפדה".

והוא מציין שראה תלמידי חכמים אנשי מעשה, ששואלים את אבי הבן למה עושים פדיון, ובעקבות השאלה הוא מספר את עניין יציאת מצרים ומכת בכורות, ועל ידי כך מקיים מצווה מן התורה.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

עשר בשביל שתתעשר

באחת השנים זכיתי להיות מוזמן לכנס התרמה לשיבת 'קול תורה' שבירושלים, וזכיתי לשבת לצידו של ראש הישיבה, הרה"ג רבי משה יהודה שלזינגר שליט"א.

כדי לחזק את הציבור - הרמתי את תרומתי בסכום כסף מוסים, ולאחר מכן הכפלתי את תרומתי, כדי ששאר המשתתפים ייקחו דוגמא ממעשי ויתרמו אף הם למען החזקת ישיבה גדולה ומפוארת זו.

באותה העת, כשהכפלתי את סכום התרומה, לא ידעתי כלל מנין אפרע אותו, ועל כן נשאתי תפילה לבורא העולם שיסייע בידי לקיים את הבטחתי להעביר לישיבה את תרומתי הכפולה במלואה.

למחרת השתתפתי בחתונת אחד מידידי, ובצאתי מאולם השמחות רץ אחריי יהודי ובידו המחאה הרשומה על סכום נכבד מאד, שהיה אף גדול מן הסכום שהתחייבתי לתרום לשיבת 'קול תורה'.

כאשר אחזתי את המחאה בידי, הרמתי את עיני לשמים והודיתי לקב"ה ששמע את תפילתי והוכיח לי שהנתינה לזולת - לא רק שאינה גורעת מכספו של הנותן, אלא להיפך, הנתינה גורמת לשפע ברכה כפולה ומכופלת, כפי שאמרו חכמים - "עשר בשביל שתתעשר" (תענית ט, א).

ועוד בענין הצדקה:

באחת השנים הגיע אליי לביקור מורי ורבי, ה"ה הרב בנימין זאב קופמאן שליט"א. בעת שישב אצלי הבטחתי לתרום לשיבתו סכום כסף גדול, בסך עשרים אלף פראנק, למרות שכלל לא היה לי מהיכן לתת אותו.

אך יד ה' הייתה עימי, ותוך כדי שיחתנו הגיע למשרדי יהודי שהניח על שולחני תרומה, המחאה רשומה על סך עשרים אלף פראנק!

מיד העברתי את השיק לרב קופמאן שליט"א, ולמדתי מכך מוסר השכל גדול שכאשר ישנו רצון חזק לעזור לזולת - אזי הקב"ה מסייע בידו.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ויהי איש אחד" (שופטים יג)

הקשר לפרשה:

בהפטרה מסופר על נזירות שמשון והדרכת הנביא לאמו בענייני שמירת הנזירות, שהוא מעניין הפרשה המדברת מענייני הנזיר ומצוותיו.

מבט לפרשה

הבטחה לשמירה עליונה - להקשיב ולכוין לברכת הכהנים

הלך פעם עם אביו הרה"ח שלמה זלמן זצ"ל ללוות את מרן "החזון איש" זצ"ל בטיולו היומי לפנות בוקר, ומתוך שאביו הרגילו תמיד לבקש ברכה מגדולי ישראל, ניגש גם הפעם לבקש ברכה מהחזון איש ואמר לו: רבי תן לי ברכה. וענה לי החזון איש בזה הלשון "שיתקיים בך יברכך השם וישמרך עם כל הפירושים...."

כך גם הגאון רבי יצחק ווייס זצ"ל הי"ד כותב בספרו ("אלף כתב" אות תרמ"ד) "כאשר בקש ממני איש את ברכתי, תרגלתי לומר: "שיתקיים בך ברכת כהנים בס' אותיות עם כל הברכות היוצאות מפסוקי הברכות הכתובים בש"ס במדרשים ובוזרה".

אל כ"ק מרן האדמו"ר מהוסיאטין זצ"ל נכנס יהודי צעיר, שאותות מתח ודאגה חרצו את פניו. "רבי, אמר, התחלתי לעבוד כחלפן כספים, כל היום אני מסתובב כשבכסיי הון עתק של שטרות מזומן, שקלים ודולרים, לירות ופרנקים. מכל סוג מטבע אני מחזיק הון עתק, הכל מונח עליי בבגדיי, ואני חושש מאוד. גנבים, שודדים, שאני מהווה עבורם טרף קל להתעשר ברגע. מה אוכל לעשות?"

הרבי הרהר מעט, והשיב: "ברכת כהנים. הן הברכה מתחילה ב'ברכך' בנכסיך, וממשיכה ב'וישמרך'. וכפי שרש"י מפרש - שלא יבוא אליך שודדים ליטול את ממוןך. אם תקפיד לשמוע ברכת כהנים מדי יום - מובטחת לך שמירה עליונה!"

מני אז, הקפיד החסיד לשמוע ברכת כהנים מדי יום. גם אם במניין בו התפלל לא היה כהן - היה מחזר אחרי מניין אחר, לשמוע בו את הברכה, לזכות בהבטחה העילאית מן השמים לשמירה. ואכן, במשך כל השנים בהן עבד בחלפנות כספים, מעולם לא ניזוק, מעולם לא נגנב ממנו דבר, מעולם שודד לא ניסה את מזלו בכיסוי!

עשרות שנים שמר על הברכה, והיא שמרה עליו, כפי שמעיד בשמו רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א, בספרו הנפלא 'גם אני אודך'. כי כשהקדוש ברוך הוא מבטיח שמירה - יש לזה משמעות הרבה יותר מכספת, ביטוח, מאבטחים, ושלל הגנות מצויות. אלה חשובים ונחוצים לחובת ההשתדלות, אבל הרבה יותר כדאי להתמגן בהבטחה עילאית שתשמור על נכסיו, לבל ניגנב, לבל יאבדו תכשיטים יקרים, לבל יהיה ביתו יעד קורץ לגנבים....

נציין עוד כי רבי אליהו פנחס מריינא זצ"ל, מפרט בספרו 'חסד לאלפים' משאלות שונות והיכן ניתן לכוון עליהן בברכת כהנים. בספר, מפורטות משאלות ובקשות שונות, אשר הכהנים יכולים לכוון עליהן בברכתם, ולהשפיע את טובם על קהל המתברכים, והוא מחדש כי **התנאי לזכות בהשפעת הברכה, הינו לחזור בתשובה לפני הברכה, כי בכך מאפשרים לברכה לחול על ראשינו.**

והנה כי כן בשעה שבירך אהרן הכהן את עם בני ישראל, היה משכיח לגמרי את עונם, למען יוכל להוריק להם השפע. וכך הביא בספה"ק תפארת שלמה לפרש את הפסוק "וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם, וירד מעשת החטאת וגו' (ויקרא ט, כב), וזלה"ק: הנראה לי על פי מאמר הגמ' (פסחים טז, ב) "אין מעבירין על המצוות" כי כן דרך היצר, לקרר את האדם בגשתו אל העבודה זו תפלה, לומר לו הלא אתה מלא עוון, ואיך ימלא לבבך לגשת אל הקודש. אולם האמת אינו כן, כי הקב"ה שומע תפלת כל פה, ומרחם על הבריות לקבל ברחמים תפלתו.

וזהו שאמרו "אין מעבירין על המצוות" בל יעלה על זכרונו העברות בעת עשית המצות. "סור מרע ועשה טוב" בשעה שאתה עושה טוב, תסיר הרע מקרב לבבך, אל תזכור עוד. וזה "וירד מעשת החטאת וגו'" בשעה שאהרן היה מברך את ישראל, לא היה זוכר החטאת שלהם.

וזהו פירוש הפסוק בתהלים "ואני תפלתי לך ה' עת רצון" (תהלים סט, יד) היינו שאני מתפלל תמיד אל ה', ובטוח אני שיקבל תפלתי ויהיה עת רצון, מאשר ידעתי שהקב"ה מרחם על עמו, ומקבל תפלתם ברחמים.

בוזרה הקדוש, מבואר שבשעת ברכת כהנים יש רחמים בכל העולמות, ובאותה שעה מתהפך הדין לרחמים!

ומה נאה להביא דברי ספר 'ארץ החיים' מתלמידי הבעש"ט זיע"א, בליקוטים מהגה"ק ר"ש מאסטרופאליע זיע"א, קבלה ממנו **"בזמנים הללו מסוגל מאוד שיקובל בקשתו, היינו: בעת פתיחת ארון הקודש, ובעת הגבהה עם הספר תורה ובעת נשיאת כפים. על כן מי שיש לו איזה בקשה, יבקש בעיתים הללו - בטח יקובל תפלתו"**.

סיפר הרה"ח מנחם אליעזר מוזס הי"ו, שבילדותו

"תמוה לי מאוד לראות כל כך הרבה אנשים מלאים בסבל וצרות וזקוקים לישועה, רצים בכל עת לחפש ולבקש ברכות, ולעיתים רבות אף נודדים למרחקים בשביל כך, וכל זאת למרות שאין הם בטוחים שבברכת אותו אדם אכן תבוא להם הישועה. בעוד שסמוך לביתו של כל יהודי ויהודייה ישנה ברכה גדולה אשר בורא עולם בכבודו ובעצמו הבטיח הבטחה גמורה והיא שבשעת ברכת כהנים, מברך הקב"ה בעצמו את עם ישראל ע"י הכהנים שנאמר "ואני אברכם". אם כן מדוע אנשים אינם משתדלים לרדוף ולהשתדל כדי לזכות בברכת כהנים?"

שאלה זו שנותרה ללא מענה, שאל מרן ראש הישיבה רבי אהרון לייב שטיינמן זצ"ל, את רבי דוד כהן ראש ישיבת 'חברון', בשעה שהיה במחיצתו - בעוד אנשים רבים צובאים על פתח ביתו לקבל ברכה להצלה וישועה.

גדולי ישראל המליצו בכל לב על הסגולה היחודית והמתנה יקרת הערך שנתן לנו נותן התורה בפרשתנו. כמו שמובא בספר החינוך (מצוה שע"ח): "שנצטוו הכהנים שיברכו ישראל בכל יום, שנאמר כה תברכו את בני ישראל אמור להם. משרשי המצוה שחפץ ה' בטובו הגדול לברך עמו על ידי המשרתים החונים תמיד בבית ה' וכל מחשבתם דבקה בעבודתו ונפשם קשורה בירתו כל היום, ובזכותם תחול הברכה עליהם, ויתברכו כל מעשיהם ויהי נועם ה' עליהם. גם ציינו בטובו הגדול לבקש ממנו הברכה, ושנשאל אותה על ידי המשרתים הטהורים, כי כל זה יהיה זכות לנפשותינו ומתוך כך נזכה בטובו".

מצוה זו שהיא כל כך זמינה וקלה עבורנו, הינה רוויית השפעות, עמוסת מתנות, מליאת רחמים. אם נקפיד אנו על המצווה הזו, וככל שהכהנים יקפידו על קיום הלכותיה, ככל שנקשיב בריכוז ובכוונה - כך נקרב את הגאולה, כך נזכה לשפע האלוקי הטוב והמבורך!

מספרים שכמה פעמים כאשר בקשו מהגה"צ רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל שיברך חולה ר"ל לרפואה וישועה, נתן עצה שיאמרו לכהן שבשעת ברכת כהנים באמירת תיבת "שלום" שיוכו את שמו של החולה לרפואה שלמה ויועיל בעז"ה. "ברכת כהנים היא המקום המתאים ביותר להתברך ולהיושע. והמקום הנכון לכוון על דבר זה הוא בברכת "שלום" שברכת שלום כוללת הכל כנודע".

טעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555